

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 4 жовтня 2012 року № 40 (463)

ДВАДЦЯТИРІЧЧЯ КОНГРЕСУ – ПОДІЯ, ЗНАКОВА ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

У жовтні цього року політична партія Конгрес Українських Націоналістів відзначає своє двадцятиліття. Створений з ініціативи ОУН, Конгрес започаткував нову добу націоналізму в Україні. Під керівництвом незабутньої Слави Стецько – Голови Проводу – політична партія здобула визнання та авторитет у суспільстві, розбудувала свої структури в усіх регіонах України, від 1994 року мала своїх представників у парламенті.

З нагоди ювілею Головний Провід Конгресу планує провести низку заходів, головний з яких – святочна академія – відбудеться у Києві. 20-ліття діяльності – серйозна підстава для грунтовного аналізу роботи і визначення чітких завдань, над утіленням яких у життя самовіддано працюватиме кожний конгресівець.

Конгрес – на етапі створення – наша перша публікація з історії КУНу.

На світлині: урочистості з нагоди 50-річчя відновлення Української незалежної держави. Виступає Слава СТЕЦЬКО.

Львів, 30 червня 1991 року.

Читайте стор. 2

14 – під таким номером у виборчому бюлетені "Наша Україна"

НА ПУЛЬСІ

ВІКТОР ЮЩЕНКО – У ВАРШАВІ ТА БРЮССЕЛІ

1 жовтня у Варшаві Президент України (2005–2010 рр.), лідер "Нашої України" Віктор Ющенко провів зустрічі з Президентом Польщі Броніславом Коморовським та Віце-президентом Європарламенту Яцеком Протасевичем.

Попри заклики до введення політичних санкцій до України, Віктор Ющенко у ході зустрічей закликав до відновлення активного євроінтеграційного курсу нашої держави. Для "Нашої України" європейський курс є стратегічним пріоритетом. Важливим також є збереження традицій підтримки з боку Польщі євроінтеграції України. Зокрема, у такому контексті йшлося про подальшу долю Угоди про асоційоване членство України в ЄС та формування двосторонньої зони вільної торгівлі.

"Важливо розвивати новий діалог між Україною та ЄС протягом наступних 6-8 місяців, і розробка нового плану для України повинна стати однією з основних цілей", – переконаний Віктор Ющенко.

Минулого тижня у Брюсселі Віктор Ющенко провів низку зустрічей з Європейськими Комісарами з питань торгівлі Карелом де Гухтом і з питань розширення Штефаном Фюле, депутатами Європарламенту Маріо Девідом, Чарльзом Тенноком, Ельмаром Броком, який також є головою Комітету закордонних справ, а також лідером Європейської партії лібералів та демократів сером Гремом Уотсоном та колишнім Президентом Європарламенту Гансом-Гертом Поттерінгом. Віктор Ющенко висловив застереження стосовно того, що подальша ізоляція України змусить її переорієнтуватися на Схід, тому робота над спільними інтеграційними документами, у тому числі Угодою про асоційоване членство, не має призупинятися.

Віктор Ющенко обговорив з європейськими політиками важливість дотримання демократичних стандартів на виборах 28 жовтня.

БЕЗ ПРАВА НА ПОМИЛКУ

Володимир Ткач і Іван Віват впевнено прямують до перемоги!

В активну фазу боротьби вступили вибори в Тернопільській області. За останні два тижні окреслились лідери в округах. На Тернопільщині Конгрес Українських Націоналістів представляють два висуванці – голова Тернопільської обласної організації КУНу Володимир ТКАЧ і голова Чортківської районної організації Конгресу Іван ВІВАТ.

Обидва конгресівці активно спілкуються із виборцями і мають серйозні шанси на перемогу. Неоднорідною є соціологія на округах. Більшість виборців ще придивляється до кандидатів. Тому виборча інтрига – попереду. Але незаперечним є той факт, що виборець прихильно ставиться до представників Конгресу Українських Націоналістів. А партійна газета "Нація і держава" стала чи не найпопулярнішим пресовим органом у цій кампанії.

На зустрічах мешканці краю висловлюють сподівання, що націоналісти у Верховній Раді зможуть захистити національні права та соціально-економічні інтереси українців. На помилку більше немає права.

Прес-служба ТОО КУНу

Шановні передплатники!

Державне підприємство з розповсюдження періодичних видань "Преса" сповіщає, що 10 вересня розпочалася передплата на українські та зарубіжні періодичні видання на 2013 рік.

Оформити передплату на газету "Нація і держава" можна за "Каталогом видань України" та за "Каталогом видань зарубіжних країн" у будь-якому поштовому відділенні України, а також скориставшись послугою "Передплата ON-LINE" на корпоративному сайті підприємства www.presa.ua. Тепер передплачувати періодичні видання "ON-LINE" стало ще зручніше – розрахунок за передплату можна здійснювати за допомогою системи Webmoney або платіжною карткою Visa чи MasterCard. Ці зручні сучасні засоби електронних платежів дають змогу сплачувати рахунок за періодичні видання, не залишаючи дому чи робочого місця.

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2012 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2012 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: на 1 місяць – 6,01 грн., на 3 місяці – 18,03 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ЗУХВАЛІСТЬ, ЯК ПОЛІТИЧНА НЕЗРІЛІСТЬ

С.БОНДАРЧУК

Зухвалі ремарки Арсенія Яценюка на адресу народних депутатів Олеся Донія і Тараса Стецьківа свідчать про те, що новий лідер об'єднаної опозиції є незрілим політиком та нездатний очолювати демократичну українську політичну опозицію. Про це заявив Голова Політради "Нашої України" Сергій Бондарчук.

"Яценюк як політик вийшов з комфортних банківських, партійних і державних офісів з кондиціонерами і шкіряними кріслами, і це політичне походження не дає йому жодного права оцінювати людей, які прийшли в політику з голодування на граніті площі Октябрської революції – нинішній київський Майдан. Коли вони ризикнули і виступали проти радянської комуністичної влади, пан Яценюк ходив у загоні піонерів", – сказав Сергій Бондарчук.

Очільник "Нашої України" висловив обурення тим, що внесок Донія та Стецьківа в українську незалежність і розвиток демократичних патріотичних партій перекреслений людиною, для якої керування опозицією є не покликом, а просто черговим записом у власному резюме кар'єриста.

"Непристойна поведінка Яценюка свідчить про його політичну незрілість. Що можна сказати про здатність очолювати демократичну опозицію, якщо людина не спроможна керувати власними амбіціями?", – заявив Сергій Бондарчук.

За його словами, навмисною публічною образою українських патріотів Яценюк прагне відвернути увагу власних виборців від проблеми майбутніх "тушок", які записалися до списків об'єднаної опозиції.

razom.org.ua

УВАГА: ВИСТАВА

Театр української традиції "Дзеркало" запрошує

Дорогі друзі! Напередодні світлого дня Покрови Пречистої Богородиці, яку українці завжди вважали заступницею і покровителькою, відзначається національне свято – День козацтва. Ця традиція належно підкреслює велике історичне значення козацтва в боротьбі за утвердження української державності та суттєвий внесок у сучасний процес державотворення.

Театр української традиції "Дзеркало" пропонує вам перегляд вистави "Чорна рілля. Любов і Смерть Степана Бандери".

Вистава відбудеться 12 жовтня у приміщені Київського будинку вчених, за адресою вул. Володимирська, 45-А, о 19.00.

Вартість квитків на виставу 60 грн.

Нашому патріотичному колективу не байдужа доля України, української мови, українського мистецтва і власне українського театру, що є тим вівтарем, з якого і проголошуються всі національні цінності українства.

Відродження духовного спадку рідного народу – один із основних напрямів театру української традиції "Дзеркало".

Слава Україні!

Адміністрація театру
української традиції "Дзеркало".

Замовлення квитків на виставу за тел.: (044) 568-98-40, (096) 505-22-06 – Слободецький Дмитро, заступник режисера театру, адміністратор.

e-mail: ukrtrad@mail.ru
www.dzerkalo.kiev.ua

ВІХИ ІСТОРІЇ

ЛАД МАЙБУТНЬОГО – НАЦІОНАЛІЗМ

"В організації і об'єднанні – сила народу. Україні потрібна сила – створімо цю силу!" – *це останні слова Маніфесту Конференції Українських Націоналістів, виголошеного у Києві в Будинку Центральної Ради, де у 1917-1918 роках започатковувалась у XX столітті спроба встановлення української державності.*

Перша у вільній Україні конференція, що відбувалася 28–29 березня 1992 року і мала назву "Український націоналізм – минуле, сучасне, майбутнє", була скликана Всеукраїнським Братством ОУН-УПА та Інститутом Освітньої Політики в Мюнхені. У ній взяли участь понад 600 учасників, прибулих до столиці звідусіль, де живуть українці.

У програмній доповіді, яку виголосила Голова ОУН п. Слава Стецько, зазначалося, що "Провід ОУН рішив скликати Конференцію Українських Націоналістів, що має бути спробою для більш інтенсивної консолідації всіх націоналістичних сил, для з'єднання однодумців, які досі були з нами ідейно спаяні. (…)

Наш український націоналізм – це антирасизм, антиімперіалізм, антиколоніалізм, антитоталітаризм, антикомунізм і антикапіталізм. І він несе найбільш демократичну систему – систему народовладдя…"

Виголошені у доповіді Слави Стецько думки актуальні і сьогодні, зокрема, про те, що "Реформи не здійснюються і не можуть здійснюватися, поки теперішню адміністрацію не замінить справжня українська влада. (…)

Світ чекає, щоб наша 52-мільйонна нація почала рядити собою, перебрала належну їй владу у свої руки, прочистила поля, ріки і городи, а на сторожі своїх кордонів поставила воїнів мудрих і хоробрих, щоб нас шанували сусіди близькі і далекі".

Пані Слава наголосила, що віднині "в Україні діятиме Постійний Секретаріат, в дусі постанов, випрацьованих 10-ма комісіями цієї Конференції. Його завдання – координувати діяльність націоналістичного руху в Україні до скликання Конгресу Українських Націоналістів". Після ухвалення постанов Голова оприлюднила склад покликаного нею Секретаріату.

Наприкінці травня 1992 року по усіх областях України почали створюватися представництва Конференції Українських Націоналістів. Зокрема, у східних областях проведено наради: 11 липня – Харківської і Сумської областей; 18 липня – Півдня України; 25 липня – Донеччини та Луганщини. Усього за чотири місяці (червень-вересень) у двадцяти областях України засновано представництва Конференції Українських Націоналістів і 16–17 жовтня 1992 року у будинку Центральної Ради відбувся установчий збір Конгресу Українських Націоналістів.

Розпочалося зібрання Гімном українських націоналістів. На початку до учасників та гостей зі словом звернувся о.Юрій Бойко, священик УАПЦ, прочитано спільну молитву. До робочої Президії увійшли: Слава Стецько – Голова Проводу ОУН, професор Омелян Кушпета, мгр. Омелян Коваль, Олекса Гай-Головко, міністр преси Уряду Української держави від 30 червня 1941 року, Петро Дужий, Сергій Жижко.

Слово на відкритті та головну доповідь виголосила Слава Стецько. Вона виразно окреслила завдання українських націоналістів і політичні засади подальшої праці. З'їзд сформував робочі органи та комісії: мандатно-верифікаційну – чільний Роман Круцик, лічильну – Микола Мегас, редакційну – Омелян Кушпета, секретаріат Збору – Леонід Ковальчук. З доповідями виступили Петро Дужий – "Спадкоємність ідей українського націоналізму", Роман Зварич – "Стрижневі орієнтири політичної стратегії КУНу", Ігор Деркач – "Військова доктрина України", Омелян Коваль – "Зауваги до проекту Конституції України", Сергій Жижко – "Розбудова націоналістичного руху, як фактор скріплення української держави".

Мандатно-верифікаційна комісія сповістила про присутність 282-х делегатів з'їзду з усіх країв України. Проголосовано склад керівних органів.

Наприкінці виголошено проекти Програми і Статуту, прийнято ухвали та резолюції. У заключному слові обрана на Зборі Голова КУНу Слава Стецько наголосила: "Прийшла доба націоналізму і принципу побудови світу на національних державах. Україна має нагоду стати одним із співархітекторів нового, вільного і справедливого, світового ладу".

Ольга РІЗНИЧЕНКО

На світлині: Степан ХМАРА і Слава СТЕЦЬКО. 1992 р.

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

У СКОЛЕ ПОСТАВ ПАМ'ЯТНИК СТЕПАНОВІ БАНДЕРІ

Монумент Провіднику ОУН(р) Степанові Бандері відкрили у м. Сколе на Львівщині. Триметровий пам'ятник встановлено за ініціативи та підтримки члена Конгресу Українських Націоналістів Андрія Лопушанського.

Творчо втілив ідеї мецената в життя народний художник, професор Львівської національної академії мистецтв, видатний скульптор Іван Самотос.

У день відкриття пам'ятника на центральному майдані Сколе зібралося понад тисячу городян, духовенство, представники місцевої влади, гості із сусідніх районів.

"Сьогодні ми всі прийшли, щоб виявити шану Герою України Степанові Бандері. Бандера – символ української нації і української незалежності. Він приніс в жертву своє життя в нерівній боротьбі з совєтським режимом. Провідник ОУН – це Герой, життя якого має бути взірцем для кожного українця! Так, взірцем – тому що миритися з тим, що роблять сьогодні в Україні не можна! І ми не будемо миритись!", – сказав у своїй промові перед учасниками урочистостей Андрій Лопушанський.

Конгресівець пообіцяв також, що докладе зусиль для того, щоб пам'ятник Провідникові ОУН(р) постав у столиці України.

"Не даю порожніх обіцянок, а чітко й послідовно роблю те, що можу зробити. Тож недавно пообіцяв землякам, що, будучи в парламенті, неодмінно поставлю пам'ятник Степанові Бандері в українській столиці. І ще раз даю вам слово: обов'язково докладу всіх зусиль, щоб пам'ятник Степанові Бандері стояв у Києві. І я це зроблю!", – наголосив він.

Нагадаємо, завдяки зусиллям та фінансовій підтримці Андрія Лопушанського пам'ятники Степанові Бандері встановлено також у Самборі і Старому Самборі.

Наш кор.

На світлині: виступає Андрій ЛОПУШАНСЬКИЙ

Наші корпункти

Вінниця	В'ячеслав Березовський	(067) 258-55-71
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Ярмолінський Олег	(067) 702-63-37
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ОКРЕМА ДУМКА

ПРО ТИХ, ХТО ПРЕТЕНДУЄ НА МОНОПОЛІЮ

Кажуть, найдієвіший метод впливу на колективну свідомість – "шептана пропаганда". В роки національно-визвольних змагань це була одна з небагатьох форм більш -менш достовірного інформування людей про події, озвучувати які публічно означало ризикувати життям. Помноживши і поділивши "шептану" інформацію на почуте з "голосів" і побачене на власні очі, людина складала собі уявлення про офіційну політику метрополії та про те, які загрози вона несе рядовому громадянинові, рамки поведінки якого були суворо обмежені сталінським кличем "Хто не з нами, той проти нас".

Останніх пильно відстежували. Інакодумець піддавався обструкції на зборах трудових колективів, у пресі, а далі йшов "милуватись північним сяйвом" – якщо не збагнув своїх "помилок" і не розкаявся. Зазомбований люд тим часом співав: "Я країни іншої не знаю, де людина вільно так живе".Такі похмурі асоціації навряд чи постануть у пам'яті як реагування свідомості на щось яскраве, вільне, обнадійливе. Навпаки – вони виникають як рефлексії на явища неприємні і малопристойні.

ВЛАДА, ЯК СУБ'ЄКТ БЕЗНАДІЇ

Богу дякувати, в незалежній Україні за вільнодумство поки що на ешафот не ведуть, але охочих вишикувати народ "во фрунт" під супровід "слогана" (який у мене викликає реакцію з точністю до навпаки) – "Думай, як ми!" дивовижним чином побільшало. Мова навіть не про чинну владу. Нинішні правителі апріорі не припускають, що є на світі відмінні від них люди, в яких можуть бути якісь інші бажання, окрім захланних – гроші, маєтки, покірні посполиті в розпорядженні, ну, що ще треба для щастя? Жодне інше уявлення про "гідне життя" просто не вкладається в їхні голови. Гадаєте, вони вірять, що хтось насправді вважає грабунок країни, оті Межигір'я, мільярдні статки членів уряду та нардепів, очолювану родинами владоможців корупцію непристойною справою, злочином? Звичайно, ні. Вони стовідсотково переконані, що їхні критики їм просто заздрять, бо не живуть у розкошах і не мають можливості грабувати співвітчизників. І якщо найближчим часом ми не звільнимо країну від диких людей з хапальними інстинктами, не очистимо її від іржавих намулів їхніх хтивих рефлексій, то станеться найжахливіше – вони споганять не лише нашу землю, а й своєю аморальністю перетворять у руїну душі наших дітей. Тож вести дискусії з владою, ставати з нею на прю в суперечках – марна справа. Її треба повалити – мирним шляхом. Причому, якнайшвидше, поки вона остаточно не здала Україну під протекторат Кремля, без санкцій якого люди Путіна на Банковій і кроку не ступлять.

...І ОБ'ЄКТ ВПЛИВУ КРЕМЛЯ

Нагадаємо, для прикладу, історію з Юлією Тимошенко. З приводу судилища над нею кремлівські зверхники оприлюднили гучні, начебто протестні заяви. На перший погляд, така позиція офіційної Москви видається логічною: адже співучасником "злочину" Ю.Тимошенко в справі газових угод є сам В.Путін. Проте В.Янукович, "тому що сповідує верховенство права", й далі тримаєув'язнену за ґратами. Його принциповістю ніяк не натішаться адепти Банкової, мовляв, от що значить принциповий чоловік – ні Захід, ні Москва йому не указ. Ви цьому вірите? Я – ні. Щоб Банкова – та не виконала наказ Путіна? Лише в одному випадку: якщо цей "наказ" – лицемірна фальшивка.

Мала рацію Євгенія Тимошенко, коли в оприлюдненому на "Інтері" ("Велика політика" Є.Кисельова) інтерв'ю заявила: сподівається, що саме Путін зможе допомогти її матері і визволити її із-за ґрат. Він справді може це зробити. Але не хоче. Одне його слово під час "неформальної" зустрічі, без телекамер українському колезі – і на Банковій підтюпцем подалися б виконувати путінську волю. Проте такої "волі" нема і найближчим часом не передбачається. Тому що саме В.Путін, як мало хто, зацікавлений, щоб Юлія Тимошенко якнайдовше перебувала в тюрмі. Адже поки за нею зберігається статус політв'язня, для України, як для ізгоя на задвірках цивілізації, двері в Європу "надійно" зачинені. Її перспектива – митний союз та інші евразійські структури, якими управляє Кремль. Тож опинившись у міжнародній ізоляції, Україна дрейфуватиме в бік Росії і таки потрапить у її "братні" обійми – якщо при владі залишатимуться донецькі аналфабети від політики. І лише тоді російський президент – "довічник", можливо, розпорядиться на певних умовах звільнити Ю.Тимошенко. А поки що вона – заручниця ворогів української євроінтеграції. Дочка Юлії Володимирівни мала рацію, оцінюючи можливості Путіна, і помилялася стосовно його справжніх намірів.

ЗРАДНИК – ТОЙ, ХТО НЕ З НИМИ?

Отож, повернемося до "охочих вишикувати". Кого? Нас із вами. Як не дивно, та "охочі" з'явилися у тих лавах, які традиційно іменують себе демократичними, – один – ліберал, інший – лівоцентрист, але неодмінно й підкреслено – демократ. Об'єднана опозиція, на три чверті наповнивши виборчі списки грошовитим, але далеким від національних ідеалів людом, "очистила" свої ряди від помаранчевих "польових" командирів і від запідозрених у націоналізмі. Щоправда, "розбавила" свої лави кількома націонал-патріотами, які за прохідне місце зобов'язалися публічно паплюжити Віктора Ющенка, як "зрадника", та "Нашу Україну", як його злісну "посібницю", а головне – цілеспрямовано зомбувати електорат, який ще вчора довіряв їм, як патріотам і порядним людям, зомбувати методом "шептаної пропаганди" – розповідаючи "на вухо" і "по секрету" найогиднішу "достовірну інформацію" про того, кого ще вчора називали "мій Президент".

Щоправда, підперти лихий задум можна було, бодай дотично залучивши до нього патріотичну силу. Після переговорів і торгів Об'єднана опозиція "Батьківщина" підписала угоду зі "Свободою". Відтоді їхні представники невтомно проголошують "слоган", який втовкмачує електорату, що в Україні є лише одна опозиційна сила, яка, бачите, вирушила на вибори двома колонами, а хто насмілився боротися за депутатський мандат "поза колонами", той – "зрадник". Одне слово, хто не з нами, той – проти нас, стверджують "об'єднані", таким чином відмовляючи в конституційному праві на участь у виборах кожному, хто не пройшов "люстрацію" в Турчинова – Кожем'якіна. Ганебнішого дійства в демократичному (тепер уже – так званому демократичному) середовищі годі уявити! На жаль, чимало українців традиційно дозволяють маніпулювати їхньою свідомістю, а значить – вибором. Бо навіщо, скажіть, нам такі "демократи", які будуть дозволяти або забороняти брати участь у виборах достойним громадянам – українцям, інтелектуалам, патріотам?

ТРАДИЦІЯ "ДИНАСТІЇ" В ДІЇ?

Знайшовся дока в "мистецтві" провокацій, який повчав їх, що для успішної дискредитації особи в роботі з населенням треба забезпечити диференційований підхід. Одна річ – роботяги чи інтелігенція, інша – колишні політв'язні, учасники національно-визвольних змагань. Адже не кожен із них повірить новітньому соратникові генерала КГБ Кожем'якіна, який в незалежній Україні "гідно" продовжує справу династії енкаведистів, представники якої (дід) чинили криваві розправи над населенням Західної України, воюючи з "бандформуваннями" ОУН-УПА, та боролися (батько) з антирадянськими настроями. Утім, БЮТ завжди ставився до учасників національно-визвольних змагань упереджено. Такі "бютівці" (тепер – "регіонали"), як А.Портнов і О.Фельдман, публічно, з телевізійних екранів, виливали брутальні помиї на борців за волю України – за мовчазної згоди керівництва БЮТу. Останнє, до речі, висловилося за визнання вояків УПА учасниками боротьби за незалежність лише за умови детального розслідування діяльності Української Повстанської Армії. Зайве нагадувати, що жодного разу БЮТ не вимагав розслідування злочинів НКВС. Утім, кожного, хто хоча б побіжно знайомий із кадровим наповненням БЮТу, така його, далека від національно-патріотичної, позиція зовсім не дивує.

ДУМАЙМО, ПАНОВЕ, УКРАЇНСЬКИМ РОЗУМОМ

Правду кажучи, дивують ті, хто попався на гачок "контрпропаганди" – антиющенківської, а значить – антиукраїнської. Автор цих рядків не ідеалізує жодного політика, Віктора Ющенка – в тому числі, і може виставити рахунок його, даруйте за тавтологію, прорахункам довжелезний. Та набагато довшим буде список шкурників, які, опинившись на вершинах влади, одержавши посади, що передбачали насамперед боротьбу з корупцією, поліпшення добробуту народу, реформи, найменше дбали про честь держави і Президента, зокрема – шляхом конструктивної критики його недоліків. А тепер простоприкюють, висуваючи Ющенку бридкенькі звинувачення, і водночас витинають циганської халяндри перед новим хазяїном. Схоже, саме на таку ж славу "танцюриста" претендує дехто з партійців патріотичних сил. Утім, їхня неадекватна поведінка – то вже справа партій, до яких вони належать... А тим із них, хто ще перебуває в притомному стані, раджу задуматися над словами колишнього міністра закордонних справ України Володимира Огризка, які він сказав на каналі ТВі:

"*Сьогодні на Віктора Андрійовича Ющенка намагаються вилити максимально багато бруду, і це дуже погано. Той, хто виллє бруду побільше, вважає, що проявив себе найкраще. Мені здається, що це дуже неправильно і дуже неморально. Дуже нелюдська практика... Коли ти Президент – стоять черги поцілувати руку, коли перестав бути Президентом – ти вже об'єкт для карикатур, насмішок, звинувачень. Це неправильно. Я багато разів говорив про це публічно і зараз повторю ще раз. Хоча Віктор Ющенко був третім Президентом України, він, на мою думку, був першим українським Президентом і першим європейським українським Президентом. Що я маю на увазі? **Ющенко першим поставив українськість як фактор державотворення. Він першим вніс в українську політику поняття українськості, української державності, української нації тощо. Він першим почав розворот державної машини в бік європейських правил, стандартів, цінностей. І я йому в цьому щиро допомагав, бо це було і моїм переконанням***".

Думаймо, панове, українським розумом. Усі ми, а не лише президенти, відповідальні перед нацією. Тож не варто чекати, аж доки нас розсудить історія.

Ольга ДМИТРЕНКО

ХТО Є ХТО

Олесь ДОНІЙ:
"МИ ДІЗНАЄМОСЬ, ХТО З ЛІДЕРІВ ОПОЗИЦІЇ ПРОДАЄ ОКРУГИ"

О. ДОНІЙ

"Главком" опублікував інтерв'ю з головою штабу Об'єднаної опозиції в Івано-Франківській області Дмитром Шлемком, який звинувачував кандидата у депутати в Коломийському виборчому окрузі, самовисуванця Олеся Донія, зокрема, в тому, що його похід на вибори має на меті відбирати голоси в узгодженого кандидата від опозиції Олександра Левицького.

Видання також опублікувало інтерв'ю Олеся Донія.

На запитання "Главкому" з приводу звинувачень Д. Шлемка Олесь Доній сказав:

– Все дуже просто. Коли я і мої друзі стояли на Майдані Незалежності, Дмитро Шлемко був у комуністичній номенклатурі й аж до ГКЧП працював у Івано-Франківському обкомі КПРС. Тепер ця людина очолює місцеву "Батьківщину" і є особистим другом Богдана Ґдичинського – кандидата, який висувається по Коломийському окрузі від влади.

Інформація про те, що округ продано Ґдичинському, була у мене від самого початку. Богдан Ґдичинський – людина, яка навіть на виборах 1990 року обиралася від комуністів. Потім він був у "Батьківщині", через нього до цієї партії, тобто і до Шлемка, йшли значні фінансові надходження, тому що він свого часу працював у Коломойського. Протягом останніх років Ґдичинський очолював фракцію Партії регіонів в Івано-Франківській обласній раді і вийшов звідти лише три тижні тому, щоб висуватися в депутати як позапартійний.

Є всі підстави стверджувати, що проти нього опозиція виставила Олександра Левицького – непрохідного кандидата, помічника Шлемка, у якого не було жодних шансів на перемогу. Депутатом Верховної Ради від Коломиї мав бути висуванець влади, людина, яка працюватиме у тих трьохстах голосах, які мріє зібрати під себе Янукович.

– Ситуація в Коломиї є унікальною?

– Ні, потім виявилось, що ситуація є ще гіршою.

Закінчення на 5-й стор.

МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

ДОРОГОЮ ЛИЦАРІВ УКРАЇНИ

До 70-річчя УПА

Установлення одинадцятого пам'ятного знака "Хрест Заслуги" Ходорівською організацією КУНу (голова Володимир Мелех – їх автор і творець) відбулося за підтримки районної ради та обласного депутата Андрія Кота під гаслом "Молодь – 70-річчю УПА". І знак цей був установлений за участю і допомогою молоді Журавнівщини на місці загибелі ідеолога ОУН-УПА Петра "Полтави".

23 вересня 2012 р. біля церкви селища Журавного відбулося освячення пам'ятного знака "Хрест Заслуги" на честь Героїв, загиблих в лісі між с. Новошин і смт Журавне 23 грудня 1951 р.:

– **Петро Миколайович Федун-"Полтава"** – начальник політвиховного відділу Крайового Військового Штабу УПА-Захід, провідний ідеолог ОУН-УПА. Нагороджений двома Хрестами Заслуги – Срібним і Золотим та одним Золотим Хрестом бойової Заслуги – посмертно. Народився в селі Шнирів Бродівського району Львівської області 23.02.1919 р.

– **Богдан Павлович Зобнів-"Миронич"** – референт пропаганди Журавнівського надрайонового Проводу ОУН. Народився в селі Лолин Долинського району Івано-Франківської області в 1925 р.

– **Михайло Григорович Сенюк-"Скритий"** – провідник Букачівського районного Проводу. Народився в селі Різдвяни Галицького району Івано-Франківської області в 1915 р.

– **Григорій Васильович Ярема-"Зенко", "Діброва"** – охоронець "Миронича". Народився в селі Новошин Жидачівського району Львівської області в 1924 р.

Коротка історична довідка:

Після загибелі 5 березня 1950 р. у Білогорщі під Львовом Романа Шухевича-"Тараса Чупринки" відбулися зміни в керівництві воюючої України. У червні 1950 р. на конференції ОУН керівником Проводу ОУН було обрано Василя Кука-"Леміша", його ж затверджено на посаді Головного Командира УПА та Голови Генерального Секретаріату УГВР. Тоді ж рішенням УГВР від 15.07.1950 р. П.Федуна-"П. Савчука" було затверджено заступником Головного Командира УПА, а відтак він обійняв ще й пост заступника Голови Генерального Секретаріату УГВР.

Ще в 1949 р. на П. Федуна каральні органи завели окрему розшукову справу під кодовою назвою "Шакал". У 1950 р. створено спеціальну міжобласну опергрупу МҐБ (нараховувала 20 співробітників), яка займалася лише його пошуками.

Особливо натиск облавників П. Федун відчув восени 1951 р. З огляду на це він вирішив перейти зимувати в Жидачівський район Львівської області, де базувався крайовий провідник ОУН Роман Кравчук-"Петро". 18 листопада 1951 р. "Полтава" разом зі своєю охоронною боївкою прибув на місце постою останнього у Новошинському лісі.

У грудні 1951 р. співробітники МГБ отримали інформацію, що в районі сіл Вишнів і Новошин переховується хтось із членів Проводу ОУН. Зважаючи на це, управління 2-Н МҐБ УРСР спільно з управліннями МГБ в Дрогобицькій та Станіславській областях ретельно розробило план військово-чекістської операції. Передбачалося щільно заблокувати лісові масиви та населені пункти, аби не допустити втечі підпільників, а потім провести ґрунтовний пошук криївок. Район пошуку був розділений на дев'ять секторів. Керівникові кожного сектору було поставлено завдання – уважно оглянути місцевість на предмет наявності підземних сховищ, розшукати підпільників і, по змозі, захопити їх живими. До операції було залучено 4574 офіцери та солдати, з них – 75 співробітників УМГБ у Дрогобицькій області та 78 співробітників УМГБ у Станіславській області, 60 інструкторів зі 110 службово-розшуковими собаками, 500 курсантів навчального загону МҐБ, 230 автомашин. Операція тривала з 21 по 28 грудня.

Уранці 21 грудня 1951 р. війська МҐБ заблокували згаданий район на межі тодішніх Букачівського району Станіславської області та Журавнівського району Дрогобицької області (тепер – територія на стику Рогатинського району Івано-Франківської області та Жидачівського району Львівської області) та розпочали пошуки.

23 грудня об одинадцятій годині тридцять хвилин у лісі біля с. Новошин Журавнівського району Дрогобицької області (тепер – Жидачівського району Львівської області) курсанти навчального полку МГБ за струменями пари з вентиляційних отворів виявили підземний бункер з підпільниками всередині. Їм запропонували здатися, але вони відмовились і відкрили вогонь з автоматів. Через деякий час, побачивши, що становище безвихідне, підпільники підпалили бункер і пострілялися. Криївка була розкопана солдатами і з неї витягнуто тіла чотирьох повстанців, які були вкинуті у яму з вапном в тюрмі на Лонцького…

На Службу Божу в церкву селища Журавне прибули старшокласники на автобусах "Школярик", що належать Журавнівській, Лисківській і Монастирецькій школам на чолі із директорами шкіл Володимиром Цукорником, Василем Мельником, колишнім директором, нині пенсіонером Михайлом Белеєм і вчителями шкіл Журавнівського терену. Почесними гостями на святі були: Герой України Юрій Шухевич, син Героя України Романа Шухевича – головнокомандувача УПА; учасник молодіжної ОУН "Месники" Олексій Данилишин; член Братства ОУН-УПА Микола Турчак, обласний депутат Андрій Кіт. Були також присутні голова райдержадміністрації Сергій Коваль, голова громадської організації "Небайдужі" Ігор Ожиївський, голова районної організації КУНу Ярослав Ягніщак, голова Ходорівської організації КУНу Володимир Мелех, районний депутат Зеновій Кіт, представник Бродівщини, звідки родом Петро "Полтава", Мирон Скочиліс, члени громадської організації "Пам'ять" на чолі із Володимиром Гавроном, пісенний бард – львів'янка Уляна Іщук. Освячення провели отець Роман і отець Олег.

З короткої урочистої частини численні присутні біля церкви довідалися про архівний документ, що знайшов ректор Прикарпатського юридичного інституту МВС, доктор історичних наук Степан Сворак у компартійному архіві, де йшлося про спеціальні військові формування, закинуті в ліси Західної України радянськими спецслужбами, що були зодягнуті у бандерівську форму.

Знайдений в архіві документ підтвердив те, що знали західні українці, але не знали в інших регіонах держави. Усі ці звірства, що чинили переодягнені радянські спецслужби, приписувалися воякам УПА. Проте ще й існували таємні інструкції радянських спецслужб вбивати вчителів, лікарів, присланих зі Сходу, аби викликати ненависть до, як тоді висловлювалася офіційна пропаганда, "бандформувань і бандпроявів". У приписах спеціальним військовим формуванням заборонялося на рівні району знищувати лише перших секретарів райкомів партії та начальників міліції. Решту можна було вбивати задля дискредитації УПА. Тому сьогодні брат зі Сходу не довіряє братові із Заходу, а Героїв називають бандитами.

Аби ці висновки ні в кого не викликали сумнівів, Михайло Андрусяк – дослідник історії національно-визвольних змагань із Коломиї, ілюстрував свої дослідження численними документальними фотознімками зрадників, енкаведистів та псевдоповстанців. Як не прикро, але ці особи в незалежній Україні ще називають себе захисниками Вітчизни і за рахунок українського народу користуються ветеранськими пільгами, а їхня політична "криша" – симоненківці та януковичі – і надалі топчуть знамена УПА. А справжніх борців за незалежність української держави дотепер нація належно не пошанувала.

Після Благословення отця Романа в дорогу до села Новошина молодь на чолі із прапороносцями Олексієм Данилишиним і Володимиром Мелехом і в супроводі жителів Журавного рушили пішим походом центром селища до моста через річку Дністер, де чекали автобуси "Школярик".

Уже давно не бачили жителі села Новошина стільки автотранспорту зразу на вулицях свого мальовничого села. На околиці, перед лісом всю цю автоколону із супроводження знака "Хрест Заслуги" зустріла святочна громада на чолі із отцем Василем Гриньківим, директором школи Михайлом Яремою, вчителями, учнями, церковним хором, численними жителями: малими, молодими і старими – з прапорами і квітами в руках. Тепер уже отець Василь благословив нас у дорогу і сказав напутнє слово молоді. Панував прекрасний настрій, пригрітий ясним сонечком і щирими усмішками. Що найголовніше, скраю і найближче до лісу стояла вбрана підвода у дубове листя, запряжена кіньми, теж убраних у дубове листя, а на підводі вінок з барвінку із вплетеними кетягами червоної калини. На цю підводу був перевантажений знак і всі пішим ходом рушили в ліс, до місця бункера, де загинули Герої.

Щоб не збитися з лісової стежки ми – Олексій Данилишин, Володимир Мелех і я – у супроводі Івана Яреми напередодні ще раз звірили шлях і місце розташування бункера з архівними картами, зробили зарубки до місця розташування останнього бункера Петра "Полтави".

Сьогоднішні посвята, піший похід і встановлення знака "Хрест Заслуги", що символізує визнання своїх героїв нами, вдячними нащадками, є ще й показовим прикладом для молоді в тому, яких надлюдських зусиль потребувала та боротьба. Ми йшли без 30-кілограмових наплічників і не остерігатися ворожих засідок на землі та кулеметних черг із літаків.

Неможливо словами передати внутрішній стан кожного крокуючого. Втоми не відчувалося, хоч місцевість тут гориста, з глибокими ярами. Звідусіль лунали патріотичні пісні і гасла у виконанні молоді. Серед столітніх буків йшла численна громада із молоді, зовсім малих і дуже поважного віку. Присутність перевершила всі сподівання.

Серед високих дерев, що своєю кроною затуляли сонце, хлопці із товариства "Пам'ять", перевдягнуті у форму повстанців із зброєю в руках ще більше наближали всіх до тих далеких часів. Поки переносили вручну залізобетонний знак через глибокий яр та робили під нього основу, колишній політв'язень Олексій Данилишин мав змогу детально розповісти всім присутнім про події, що відбувалися тут. А тим часом до спорудження основи були долучені найменші хлопчики, що були присутні. Вони з гордістю допомагали забивати арматуру. Після встановлення знака "Хрест Заслуги" тричі прозвучала сальва із крісів і потім гордо, у виконанні всіх присутніх, лісом пролунав Гімн України. Всі почувалися піднесено. Душа розквітала від патріотичних почуттів. Кожен відчував себе частинкою великого єдиного Українського Народу.

На зворотному шляху теж звучали пісні та патріотичні гасла. А на кам'яному плато із природним амфітеатром, звідки пахло димом, всіх чекала гаряча картопля з тушонкою, канапки, печиво, кава,чай, солодка і мінеральна водичка. Підкріпившись і перепочивши, молодь Журавнівського терену і жителі села Новошина зі словами вдячності попрощалися з нами. А ми, у свою чергу, ще раз пересвідчилися, що на теренах Журавнівщини як жили, так і живуть прекрасні люди, українські патріоти, вдячні нащадки полеглих Героїв, які готові захищати не тільки свою пам'ять, а й своє національне майбутнє.

Наталія МЕЛЕХ

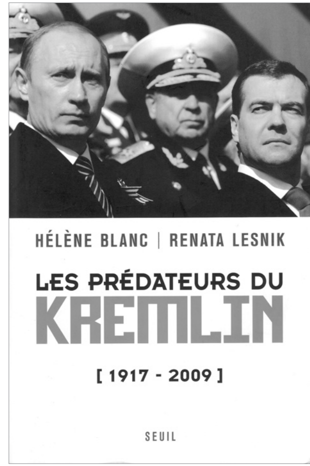

МОНІТОРИНГ

"ЗАХІД НЕДООЦІНЮЄ НЕБЕЗПЕКУ, ЯКУ СТАНОВИТЬ ВОЛОДИМИР ПУТІН"

Таку назву має недавнє інтерв'ю фахівця з питань Росії, співробітниці Національного центру наукових досліджень Франції Елен Блан цілодобовому телеканалові "France 24".

Французький науковець не погоджується з твердженнями, що численні заяви В.Путіна, які лунають від початку 2012 року, про необхідність модернізації і зміцнення армії спрямовані суто на те, щоб вплинути на своїх західних візаві. Е.Блан переконана, що Захід не повинен недооцінювати військові амбіції Москви: "*Незважаючи на російсько-американські угоди про ядерні арсенали, Росія без упину переозброюється. Після приходу до влади Путін відновив мілітаризацію суспільства: повернув у школи військову підготовку; відродив виклики резервістів; подвоїв оборонний бюджет, який зріс в 2012 році на 58% у порівнянні з 2011 роком, а бюджет останнього значно збільшився порівняно з 2010 роком. І все це – на перебудову Міністерства внутрішніх справ і Федеральної служби безпеки (ФСБ, колишнього КДБ), яка постійно нарощує повноваження і є улюбленкою режиму з 1999–2000 років*".

Окрім того, В.Путін "провів" через Раду Безпеки Російської Федерації нову військову доктрину Росії, яка спрямована на "захист прав росіян за кордоном політичними, економічними та іншими засобами". Це означає, на думку французької дослідниці, що Росія може здійснити інтервенцію будь-куди за межі своїх кордонів, якщо вважатиме, що для окремих її громадян існує загроза: "*Наприклад, в країни Балтії, де є проблеми між російськомовними і неросійськомовними*".

Е.Блан нагадує, що у своєму виступі 17 листопада 2004 року В.Путін, підтвердивши статус великої держави, пообіцяв забезпечити Росію такими системами озброєння, "яких не мають і ще довго не матимуть інші ядерні держави". Тепер відомо, що йшлося про нову ракету класу "земля-земля" Тополь-М, яка може вражати ціль на відстані 10 000 км і зберігатиме бойову придатність протягом десятиліття. За той час Росія вторгнулася в Грузію, були жорсткі тертя з Україною з газового питання, а також із Заходом з приводу американського протиракетного щита.

Кілька місяців тому один військовий чин високого рангу пригрозив, що Росія не виключає превентивного удару: "*Ці слова*, – зазначає французький експерт, – *були сказані на тлі "холодного миру". Те, що холодна війна в минулому, не означає, що ми перебуваємо в мирному періоді – і при першій нагоді давні суперечності повертаються швидко. Під час війни в Грузії слова Путіна і Медведєва були тими самими, які використовувалися під час холодної війни… Західні уряди недооцінюють небезпеку, яку становить В.Путін*".

Е.Блан стверджує, що за Путіна Росія наново "совєтизувалася": відродився культ особи; повернувся старий радянський гімн із новим текстом; створено рух путінської молоді "Наші", який вельми схожий на радянський комсомол; Путін звів опозицію до стану "неодисидентів", як у радянські часи. При цьому половина населення живе за межею бідності. "*Це дуже нагадує мені*, – каже вона, – *радянські часи, коли люди затягували паски задля завоювання космосу і гонки озброєнь*".

***

Елен Блан – доктор слов'янознавчих наук, політолог і кримінолог, засновниця і незмінний редактор журналу "Trasitions & Societes" ("Перехідні суспільства"), присвяченого країнам-сусідам Євросоюзу, в тому числі й Україні. Вона є автором 10 книжок про Росію, з них п'яти у співавторстві з Ренатою Леснік. Ось назви деяких з них: "Імперія всіх мафій", "Чорне досьє російської мафії", "Російське зло. Від хаосу до надії", "Родом із КГБ: система Путіна", "Ч як Чечня", "Кремлівські хижаки, 1917-2009 роки".

Дослідження "Родом із КГБ: система Путіна" (український переклад П.Таращука, видавництво "Темпора") присвячене нинішньому режимові Путіна, зрощуванню російських спецслужб із олігархами і численним спробам Кремля шляхом підкупів і за допомогою газонафтового запасу вплинути на політикум Євросоюзу. Як зазначає авторка, "*бачення нинішньої Росії вже не може задовольнитися плиткими коментарями тих світських кремлезнавців, які вперто ходять у "рожевих окулярах"… Для Європи і Франції настала пора остаточно усвідомити надто реальну загрозу цього мафіозного неототалітаризму. Й настала давно!*"

Е.Блан гостро критикувала російську владу за вбивство Анни Політковської. Шість років тому, після її вбивства, Е.Блан в інтерв'ю, яке я взяв для радіо "Свобода", сказала, що після шести-семи років реальних погроз Політковській інакше не могло бути: "*Коли різні інстанції, всі оці, знаєте, темні угруповання, які сьогодні при владі в Росії: таємні служби, армія, найбільші корупціонери, крайні праві, вплив яких став справді загрозливим – і коли всі ці особи оголошують вас "внутрішнім ворогом Росії", а ваше прізвище фігурує в списках людей, яких треба знищити, то у вас мало шансів уникнути цього… На жаль, ми повністю поглинуті так званою "realpolitik". Це означає, що економічні інтереси: газ, нафта… сьогодні превалюють. Дійсність така, що права бізнесу домінують над свободою вислову і над правами людини… Те, що наші* (французькі – **Т.М.**) *політики мовчать, стає формою співучасті. Цим самим вони розв'язують руки Володимирові Путіну та його режимові і дають їм можливість робити все, що вони хочуть, з російським народом*".

***

Показово, що А.Політковську було вбито в день народження Путіна. Те, як готується зараз його ювілей, з яким пафосом і розмахом, означає, що міфи великої Росії повертаються, що імперська хвороба Росії посилюється. Відповідальність за її непрогнозовані наслідки лежить не лише на нинішній владі і ФСБ, але й на самому російському суспільстві.

Наслідки будуть, на жаль, і для України. Цього не бачать (або не хочуть розуміти) народні депутати України від більшості, члени парламентської делегації в Парламентській асамблеї Ради Європи (керівник української делегації – відомий захисник "язика" і співавтор скандального законопроекту Ківалова–Колесніченка Іван Попеску), які напередодні 60-річчя Путіна, вислуховуючись перед ним, засудили резолюцію ПАРЄ з критикою Росії. Замість того, щоб обстоювати національні інтереси України, вони стають грудьми на захист "дядьків отечества чужого".

Тарас МАРУСИК

ХТО Є ХТО

"МИ ДІЗНАЄМОСЬ, ХТО З ЛІДЕРІВ ОПОЗИЦІЇ ПРОДАЄ ОКРУГИ"

З'ясувалось, що майже весь "помаранчевий пояс" – Київщина, Чернігівщина, Черкащина, Житомирщина – має аналогічну ситуацію. Всюди від бувшого опозиційного середовища кандидати в мажоритарних округах висувалися у розрахунку на програш. Є інформація, що начебто за те, щоб опозиція виставила на тому чи іншому окрузі заздалегідь непрохідного кандидата, представники влади платять від одного до двох мільйонів доларів.

Своїм самовисуванням я зламав такі плани по Коломийському округу. І як тільки їх викрив, проти мене почалася масова кампанія шельмування. По суті, в окрузі зараз ведеться боротьба тільки проти мене, розповсюджуються чорнушні газети, листівки. Шлемко і Левицький їздять по округу і як головного ворога називають тільки мене. Для того, щоб влаштувати провокації проти мене, в Коломию спеціально приїжджає "псевдо-Сич" – людина, яку Олег Тягнибок виключив зі "Свободи", а вона змінила ім'я та прізвище, щоб в Івано-Франківській висуватися проти голови обладри, "свободівця" Олександра Сича. Їхня мета одна – допомогти перемогти пану Гдичинському.

– Вчора вас обізвав зрадником і лідер списку "Батьківщини" Арсеній Яценюк…

– Прикро, що Арсеній Яценюк приєднався до цієї кампанії. Очевидно, відповідає дійсності інформація про те, що опозиція продає округи не на рівні регіонів, а на рівні Києва. Нагадаю вам історію з Катериною Лук'яновою – "тушкою", яка, за твердженням Юрія Луценка, взяла гроші за перехід до коаліції. Її виключили з виборчого списку "Батьківщини" тільки через скандал, який за півгодини до з'їзду влаштував Юрій Гримчак, побачивши її прізвище у прохідній частині. Зрештою, на її місце поставили іншу людину Жванії – очевидно, продано було не прізвище, а місце в списку. Коли ми дізнаємося, хто з лідерів опозиції особисто – Яценюк, Мартиненко чи Турчинов – ставив у список Катерину Лук'янову, то стане відомо, хто продає і округи по всій Україні, як намагались продати Коломийський округ.

Зате у моїй боротьбі заради того, щоб не переміг Гдичинський, мене підтримують справжні опозиціонери. Юрій Шухевич, коли дізнався, що я тут висуваюсь, відразу відмовився від балотування у цьому окрузі і підтримав мене. На мою підтримку сюди приїжджають Левко Лук'яненко, Дмитро Павличко, Іван Малкович, лірник Сашко, Євген Гірник – люди, які є справжніми патріотами. Натомість ті, на кому, як на злодієві, горить шапка, починають кричати про те, що я – зрадник.

– Як би ви оцінили свої шанси на перемогу у Коломийському виборчому окрузі?

– Сьогодні у мене найвищий рейтинг в окрузі. За тими даними, які я маю, у мене зараз 27 відсотків, а у Гдичинського – 22, у кандидата від УДАРу – 9, а в Левицького – 8 відсотків. Тому й зрозуміло, що Шлемко та його помічник Левицький борються не проти представника влади, а лише проти мене. Це дуже показово.

Закінчення. Початок на 3-й стор.

НОВИНА!

У МОЛДОВІ ЗАБОРОНЕНО СЕРП І МОЛОТ

У Молдові набув чинності закон, що забороняє використання комуністичної символіки в політичних цілях.

Новий закон був ухвалений у липні цього року правлячим "Альянсом за Європейську інтеграцію". Опозиційна Комуністична партія Молдови, яка має третину місць у парламенті, протестує проти закону, називаючи його "антиопозиційним".

У липні молдовські законодавці також постановили засновувати низку "музеїв радянської окупації" в країні і випустити підручник під назвою "Злочини комуністів".

Нагадаємо, у квітні цього року депутати Львівської міської ради вдруге ухвалили рішення про заборону використання символіки СРСР, комуністичної та нацистської символіки на території міста. У травні суд у Львові скасував цю заборону, повторно легалізувавши в місті серп, молот і свастику.

Тоді ж Донецька обрада роз'яснила, що червоний "прапор Перемоги" можна використовувати 9 травня, але не вивішувати його офіційно поряд із державним.

У лютому 2011 року у Верховній Раді України було зареєстровано проект закону, який передбачає кримінальну відповідальність або штраф до 17 тисяч грн. за "пропаганду, публічне схвалення тоталітарної ідеології та практики комунізму і нацизму".

У квітні 2011 року ВР підтримала скопійовану з російської постанову, яка засуджувала спроби порівняння СРСР із нацистською Німеччиною.

За публікацією Історичної правди

ПОГЛЯД

ВИКЛИКИ НОВІТНЬОГО СЕКУЛЯРИЗМУ

(процес "Pussy Riot" і його український резонанс)

Без сумніву, однією з найепатажніших подій року, що вже за три місяці добіжить свого кінця, є так званий панк-молебень, що відбувся в Храмі Христа Спасителя.

Довелося переглянути в інтернеті велику кількість різних статей і відео, які або засуджують, або, навпаки, виправдовують цей вчинок дівчат. Інтернет ряснів заголовками на кшталт, "Граждане не поняли панк-молебен", "Панк-молебен Pussy Riot в ХХС", "В "панк-молебне" увидели бесовщину", "Панк-молебен" не стоит свеч", "Судье по делу о "панк-молебне" в пример поставили Сталина", "Панк-молебен Pussy Riot приравняли к теракту", або в дусі радянської пропаганди "Уральцы осуждают Pussy Riot за панк-молебен в храме", "Вице-мэр Риги осудил панк-молебен Pussy Riot" або "Почему я разлюбила "Пусси Райот"?".

Як неважко зрозуміти, усі ці статті дають однобоко негативну оцінку панк-молебня та самих дівчат. Але, згадуючи слова Ісуса Христа "*і пізнайте правду, – а правда вас вільними зробить!*" (Ів. 8 : 32), захотілося з'ясувати, а як же все це сталося насправді.

21 лютого цього року до храму Христа Спасителя зайшло кілька дівчат. Вони одягнули різнокольорові маски (так звані балаклавки), зняли верхній одяг, протягом 20-23 секунд, стоячи навколішки, осіняли себе хресним знаменням, а опісля намагалися виконати пісню зі словами "*Богородице, Дево, Путина прогони*", доки їх не вивели охоронці храму. Все це тривало близько 40 секунд. Згодом учасниці акції повідомили, що їх виступ був "панк-молебнем".

Усі дівчата були з російського феміністичного панк-рок-гурту "Pussy Riot" (Пуссі Райот, що в перекладі з англ. буквально означає "Бунт кицьок"). Цей гурт організує свої виступи у форматі несанкціонованих акцій у непризначених для цього місцях. "Майданчиком" для виступу "Pussy Riot" ставали станції московського метро, дахи тролейбусів, слідчий ізолятор поліції, Красна площа, а тепер і храм Христа Спасителя.

Згодом учасниць "панк-молебня" Катерину Самуцевич, Марію Альохіну та Надію Толоконникову знайдуть, арештують і засудять за хуліганство з мотивів релігійної ненависті.

На думку прокуратури, учасниці групи "Pussy Riot" "нанесли значительный урон священным ценностям христианского служения", "посягали на сакраментальность церковного таинства", "кощунственным образом унизили вековые устои Русской Православной Церкви", "в крайне непристойном для подобного места виде" исполняли песню "оскорбительного и богохульного содержания для православных верующих граждан".

На це прокурора, мабуть, надихнули показання, які дала свічниця ХХС Любов Сокологорська: "Меня держал Господь, я не могла ступить ни шагу и только думала: не дай Бог, ворвутся в алтарь". На суді рухи дівчат вона назвала "бесовскими дрыганиями, шевелением телом и кощунственными оскорбительными действиями". "Это осквернение моих идеалов, моей веры и меня, как личности", – уточнила Сокологорська. Або парафіянина Дениса Істоміна, який спочатку сказав, що зайшов в той день до храму вперше, а пізніше заявив, що намагається ходити до храму "регулярно, якомога частіше". Або вівтарника Василя Циганюка який теж свідчив про "бесовские скачки". За питання – Да откуда она знает вообще, как дрыгаются бесы? – адвокат обвинувачених отримав зауваження із занесенням до протоколу.

Хоча як повідомили в секретаріаті ключаря храму Христа Спасителя прот. Михайла Рязанцева: "Знову освячувати храм не будуть. Слава Богу вони не осквернили вівтар".

Після розголосу про панк-молебень світом прокотилася хвиля підтримки цього гурту, хоча важко сказати, чого у цій підтримці було більше – співчуття дівчатам чи антипутінського настрою. Про неприпустиму хуліганську поведінку в храмі жодна країна не заявила, протестували лише проти засудження дівчат.

Для кожного віруючого храм є святинею, місцем, де невидимо перебуває сам Господь, тому наша поведінка в храмі має відповідати святості та величі Дому Божого. Це єдине місце на землі, де зовсім інше життя – життя молитви й любові; де все закликає до молитви. Тому входити до храму треба тихо та благоговійно, відклавши всі життєві клопоти. Коли ж до храму забігають якісь дівчата та своєю поведінкою привертають до себе увагу, шокуючи тим самим віруючих, що присутні в храмі на молитві, то жодними політичними причинами виправдати це не можна.

Але чи можна виправдати інший випадок, що стався в тому ж ХХС вже після славнозвісного панк-молебня? 1 травня 2012 року на одній з танцювальних вечірок, що ТРАДИЦІЙНО!!! влаштовуються в ХХС на замовлення приватних та юридичних осіб, гурт Боні-М виконав пісню "Распутін". У цій пісні канізована в РПЦ імператриця Олександра Федорівна звинувачується в сексуальних зв'язках з Распутіним. Жодних обвинувачень у блюзнірстві та богохульстві не пролунало. Організаторів цього заходу, як і групу Боні-М, органи правопорядку не затримували і "православно-патріотична" громадськість їх не засуджувала.

А все тому, що цей виступ був оплачений, гроші були переведені на рахунок РПЦ, тому жодних претензій не було пред'явлено.

Парадоксально, але цей виступ стався через кілька днів після молебня у ХХС проти блюзнірства та богохульства.

Росіяни, дізнавшись про цей концерт, давали в інтернеті такі коментарі, наведу лише два з них:

– Люди туда молиться приходят, а потом попы это помещение в настоящий вертеп превращают с пьянкой, музой и танцулями. Храм, блин, "божий"! Это похлеще чем торговцы в пределах храма, которых Иисус самолично пенделями выгонял оттуда 2000 лет назад. Пусси Райот отдыхает и нервно курит в сторонке – еёный "концерт" в ХСС на фоне этакого гульбища совсем бледно выглядит.

– Ну вот!!! Теперь понятно, что вся вина дурочек из Pussy Riot состояла лишь в неуплате арендной платы.

Тут доречним буде згадати про новітній секуляризм, який зовсім не обов'язково заперечує ідею Бога або релігію, навпаки, він може позитивно ставитися до релігії, традицій та обрядів, навіть бути підкреслено релігійним. Але в його суті – поділ людського буття на дві сфери: світську та релігійну, що не перетинаються одна з одною.

Дуже вдалим, на мою думку, є визначення, що його дав протопресвітер Олександр Шмеман: "*Секуляризм – це прагнення такої релігії, що "гарантує" чисту совість і безпечне життя, а заодно й непогане становище в тому житті, – тобто релігії, яку Христос спростовував кожним Своїм словом, і яка, зрештою, розіп'яла Його. Справді, людині набагато легше жити, коли є чітке розмежування між священним і профанним, природним і надприродним, чистим і нечистим. Набагато легше сприймати релігію, коли є священні табу, приписання й обов'язки відповідно до закону, обрядова правильність і канонічна надійність. Значно важче зрозуміти, що така релігія не лише не становить ніякої загрози секуляризму, але, навпаки, парадоксальним чином є його союзником*".

Як неважко помітити, славнозвісний панк-молебень поділив суспільство на два табори: формально церковних людей, що "православно-патріотично" засуджують дівчат, і нецерковних, що стають на їх захист, виправдовуючи їх вчинок суто політичними мотивами. Перші, позиціонуючи себе ревними християнами, не розуміють, що засудженням дівчат вони дискредитують не лише РПЦ, але й само християнство загалом, а другі використовують цей конфлікт для плекання ліберальних цінностей.

Але позитивним є і той факт, що серед усього цього галасу можна почути голоси, що лунають не стільки на захист самих епатажних дівчат, а скільки християнського ставлення до них. Є люди, котрі розуміють, що проблемою є не те, що, вчинили дівчата, а те якою є реакція на їх вчинок. Це ті люди, що добре пам'ятають слова Небесного Глави Церкви, який промовив їх у подібній ситуації: "Хто з вас без гріха, той нехай першим в неї кине каменем!" (Ін. 8 : 7). Ці люди здатні пробачити, але й одночасно здатні й застерегти: "Іди собі, але більш не гріши!" (Ін. 8 : 11).

Друга не менш епатажна подія сталася 17 серпня 2012 року, коли активістки зі скандально відомого київського гурту спиляли в центрі Києва хрест, встановлений у 2005 р. жертвам Голодомору та політичних репресій в Україні. Хрест із фігурою розіп'ятого Ісуса Христа стояв на вивищенні над Хрещатиком, біля колишньої катівні ЧК-НКВД ("Жовтневого палацу").

"Фемен" розповсюдили прес-реліз, написаний російською мовою, названий ними "Треш-молебень від групи "Хрестоповал", у якому заявили:

"*В день винесення вироку жіночий рух висловлює підтримку і повагу своїм російським колегам з гурту Pussy Riot. На знак солідарності з жертвами кремлівсько-попівського режиму Fетепки звалили поклінний хрест над Майданом незалежності за допомогою бензопили. Поваленний хрест був виконаний із твердої породи дерева, привезеного зі святих місць, куди являлась сама Богородиця. Даним актом Femen закликає всі здорові сили суспільства – нещадно випилювати з мозку трухляві релігійні забобони, які служать опорою диктатури й перешкоджають розвитку демократії та свободи жінок*".

Феменки оголосили себе музичною групою "Хрестоповал" та анонсували гастрольний тур місцями православного зодчества Росії під гаслом: "Пиляй хрести – рятуй Росію".

"*Випилюючи з мозку трухляві релігійні забобони*", вони здійснили подвійне святотатство – по-перше, тому, що сплюндрували хрест, який є найбільшою святинею для кожного християнина, а по-друге – зневажили пам'ять невинно закатованих українців, на згадку про яких було встановлено цей хрест. А це вже є проявом не лібералізму, а войовничого атеїзму, проявом духовної смерті. На підтвердження цих слів хочеться згадати слова апостола Павла: "*Бо ж слово про хрест тим, що гинуть, то глупота, а для нас, що спасаємось, Сила Божа!*" (1Кор. 1 : 18).

Недарма навіть заарештована активістка гурту "Pussy Riot" Марія Альохіна засудила вандалізм київської групи "FEMEN".

Цілком зрозуміло, що ці дівчат безчинствували не за власним розсудом. Хрестів у Києві багато, і якби вони (як самі заявили) хотіли протестувати проти "кремлівсько-попівського режиму", то логічним було б провести свою акцію не біля хреста, який встановило Всеукраїнське товариство "Меморіал", а біля хреста, встановленого представниками УПЦ МП. Але ж ні, був обраний саме цей хрест.

Для кожного з нас це має стати викликом і нагадуванням не лише про те, до якого падіння може дійти людина, якщо вона заохочується темними силами, що оплачують ці витівки, котрі ласі на сенсації журналісти охоче знімають, щоб розтиражувати по всіх каналах ЗМІ. Але й нагадують нам про необхідність бути твердими і непохитними у своїй вірі.

Завершити хочеться словами святого Іоанна Золотоустого, що як ніколи, актуальні в контексті розглянутої проблеми та дають зрозуміти християнське ставлення до такого роду витівок: "Ми ведемо війну, але наша війна не живих робить мертвими, а духовно мертвих робить живими. Не єретика переслідуємо, а єресь, не грішника, а гріх. Тим більше буду любити вас, чим менше буду люблений вами".

Ігор КАПУСТЯНСЬКИЙ,
м. Харків

подвижники

ЮВІЛЕЙ, ЩО ЗДАТНИЙ НАДИХАТИ

Недільного осіннього дня патріотична громадськість Львова зібралася на неординарне свято, ініційоване Львівською Лігою українських жінок, – 90-літній ювілей скромної, проте заслужено шанованої львів'янки Богдани Пилипчук. Її ім'я не надто відоме, але її постать зібрала представників багатьох громадських організацій. Простора світлиця ЛКП "Айсберг" ледве могла вмістити всіх, хто прийшов привітати ювілярку. Адже пані Богданка (саме так усі її називають!) є активним членом як Ліги українських жінок, так і "Просвіти", "Рідної школи", Союзу українок та члено Об'єднання самодіяльних художників і народних майстрів при Львівському державному обласному центрі народної творчості.

Світлиця "Айсберг" потонула у квітах, кілька годин лунали щирі вітання від різних організацій, приватних осіб, родини... Зворушливими були виступи Марти Бретун та Ірини Шуль, Стефана Горечого й Оксани Семенюк, Марти Лунь та Іванни Корнецької, Орислави Хомин і Ростислави Федак, Люби Шумської й Софії Перетятко та багатьох інших.

Натхненні пісні дарували ювілярці члени славного вокального колективу "Відгомін" під керівництвом Богдани Сімович (це представниці когорти тих, хто пройшов довгий і героїчний шлях, хто є справжніми посестрами по духу пані Богданки) та хору "Рута" під орудою Андрія Гули, а також "Духовне тріо" у складі отця-диякона Андрія Гули, Ольги Стефанко й Анни Гусак. Зворушливого вірша присвятила ювілярці поетеса Розалія Тарнавська...

Цікавим і вельми полум'яним був виступ самої ювілярки, яка говорила не про себе, а про самовідданість українській справі свого героїчного покоління та закликала відроджувати славні традиції патріотизму задля розбудови Української Держави.

Знову й знову дивувалися присутні силі духу цієї тендітної старшої пані, хоч часто бачили її у вирі різних добрих українських справ.

Не можна не схилити голову перед її всепоглинальною любов'ю до України та молодечим запалом, що не згасає з літами. Думається, що задля якоїсь вищої місії Господь дарує їй довгі літа, світлу пам'ять і неймовірну силу духу.

Щоб краще збагнути сучасникам героїчну життєву дорогу пані Богдани та заохотити наслідувати її патріотизм, було презентовано книжку про неї Лідії Купчик під заголовком "Українським духом окрилена".

Коротко розкажемо про життєву дорогу вельмишановної ювілярки і читачам.

БОГДАНА ПИЛИПЧУК – УКРАЇНСЬКИМ ДУХОМ ОКРИЛЕНА

Волею долі Богдана-Мирослава Пилипчук народилася і виросла в національно свідомому й духовно багатому селі Задвір'я Буського району на Львівщині.

Батьки її – хлібороби Павло і Юлія Пилипчуки – були глибоко релігійними й національно свідомими людьми. Цьому великою мірою завдячували добрим парохам, на яких щастило цьому селу, та активно діючій "Просвіті".

Богдана отримала гарне виховання в сезонному дитячому садочку, який зорганізовало Львівське Педагогічне товариство "Рідна школа". Він щоліта діяв у їхньому селі. Там діти знайомилися з природою, з історією рідного краю, їм прищеплювали любов до Бога і до України.

З раннього віку батько заохотив Богдану до читання, регулярно приносив книжки з бібліотеки "Просвіти", вона багато читала, залюбки вивчала і декламувала вірші на різних імпрезах. З юних літ брала участь у культурному житті й у суспільній праці в рідному селі: в товаристві "Просвіта", в "Соколі", в хорі, в драмгуртку, в "Марійській Дружині".

Там зародилася в її душі всепоглинальна любов до України та українського народу, яка ніколи не покидала й не покидає нині Богдану Пилипчук.

Ця любов привела її в 1941 році до лав ОУН. Це вже було у Львові, де Богдана працювала в Окружному Союзі Кооператив. Вона стала членом Юнацтва ОУН і самовіддано працювала в робітничій юнацькій сітці міста Львова. Отримала псевдо "Віра".

Згодом пішла вчитися в хімічну школу, потім перейшла в торговельну. По закінченні торговельної школи працювала друкаркою в Ревізійному Союзі Кооператив, в редакції "Господарського кооперативного часопису", рівночасно працювала в робітничій юнацькій сітці ОУН.

У 1943 році Богдана дістає наказ Проводу іти "в терен" на Тернопільщину, тобто організовувати молодь у селах і районах. Після ідеологічно-червонохрестівського вишколу Богдану направляють в Чортківську округу в розпорядження обласної провідниці "Юнацтва" – "Іскри" (Мирослави Юрчинської). Тут її псевдо "Віра" змінили на "Криця".

До речі, звернімо увагу, якими промовистими були її псевда! Чудово відбивали основні риси Богдани. Спочатку – "Віра", бо понад усе вірила в Бога й український народ, у здобуття Україною незалежності. Потім – "Криця". Видно, у той спосіб Провід відзначив крицеву стійкість цієї тендітної дівчини.

І почалося напружене підпільне життя. Проводила вишколи з юначками в багатьох селах Тернопільщини... Юначки заготовляли продукти харчування, лікарські трави, бинти з домашнього тканого полотна, ходили на зв'язок, розповсюджували літературу... Безліч недоспаних ночей, усе в дорозі, в дорозі...

Богдана була не лише свідком, а й активним учасником творення Української Повстанської Армії.

У 1945 році Провід ОУН направив Богдану на навчання до Львова. Вчилася у фельдшерській школі, а потім вступила на філологію у Львівський університет. Та не довелося довго вчитися, – до помешкання, де вона жила, прийшли, щоб її арештувати. Попереджена господарем, втекла, покинула університет і Львів. Поїхала до своєї тітки у село Грушів і там вчителювала за документами своєї сестри Люби, бо знала, що її вже активно шукають.

У жовтні 1948 р. Богдана Пилипчук була заарештована на Дрогобиччині. Слідство велося у Львові на Лонцького і тривало 4 місяці. Про це слідство воліє не згадувати, не жаліється, лише наголошує, що під час перебування в тюрмі, допитів, жорстоких побоїв безперервно молилася…

Засуджена Львівським Воєнним трибуналом за статтею 54-1а, 11 на 25 років лагерів і 5 років позбавлення прав. Відправлена в Сибір, в Тайшетський ОЗЕРЛАГ, де її призначили в лісоповальну бригаду. В суворому кліматі, на непосильній праці, в холоді й голоді, Богдана не лише не зламалася, а й піднімала дух співв'язнів. Зокрема, організувала співв'язнів свого барака на підготовку вертепу, і вони обійшли з ним усі бараки, щасливо уникнувши наскоку оперуповноваженого.

У 1956 році, після загального перегляду справ, їй зменшили термін до 10 років, а зарахувавши час праці на важких роботах, її звільнили. У Стрию закінчила бухгалтерську школу, переїхала в Долину, де з труднощами знайшла роботу, працювала бухгалтером у лікарні. Ще багато переслідувань витерпіла…

Але й багато помочі добрих людей відчула.

Особливо добру згадку пані Богдана зберегла про головного лікаря Саву Охранчука, родом з Києва. Цей "східняк" щиро заопікувався монахинями, котрих безбожна влада вигнала з монастиря в Гошеві. Він прийняв усіх монахинь на працю до своєї лікарні, а дві монахині навіть мешкали в його домі. За це лікар Охранчук не раз мав неприємності від влади, але не переставав допомагати монахиням, захищати їх. А це в радянські часи було справжнім героїзмом.

Допомагав головний лікар і пані Богданці, аж поки в 1971 році не дістав категоричний наказ відомих органів звільнити її з праці. Немало цьому спричинилося не лише минуле пані Богданки, а й тісний контакт її із цими монахинями та священиками, які приїжджали до них. У помешканні монахинь регулярно відбувалися підпільні богослужіння, і пані Богданка часто брала в них участь.

Від 1971 року п. Богдана Пилипчук – у Львові. Мала великі проблеми з пропискою, прописалася в Зимній Воді, але невдовзі її насильно виписали, проте вдавалося працювати і без прописки. Працювала в централізованій бухгалтерії лікарень.

З початком українського відродження п. Богдана Пилипчук активно включилася в діяльність патріотичних організацій (КУН, Братство УПА, "Просвіта", Ліга українських жінок, "Рідна школа", Союз українок).

Лідія КУПЧИК,
голова Львівської міської організації
Всеукраїнської ліги українських жінок

позиція

Володимир Манько: "Якщо цю владу не усунути, скоро продаватимуть цілі території, як у Греції"

Підготовка проекту закону від уряду Азарова про приватизацію понад тисячу державних підприємств підтверджує безвідповідальну економічну політику чинної влади. Про це заявив голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів Володимир Манько.

Політик переконаний, що держава могла б ефективно господарювати на своїх підприємствах.

"Основні фонди більшості державних підприємств сьогодні зношені і їм потрібні інвестиції, проте це не означає, що держава має просто позбуватись своєї власності. Завдання уряду – підвищити ефективність підприємств. Для цього треба розробити програму інвестування та забезпечити поліпшення менеджменту державних підприємств", – каже Манько.

"Найбільш неприйнятним є продаж провідного підприємства у паливно-енергетичному комплексі НАК "Нафтогаз України", яке, за інформацією ЗМІ, також потрапило у список державних підприємств, що підлягають приватизації. Продаж "Нафтогазу" має бути розцінено як державна зрада, за що передбачена кримінальна відповідальність за ст. 111 КК України", – продовжує Манько.

"Очевидно, що вітчизняний або закордонний приватний капітал лобіює подібні законопроекти уряду. Ми, національно-патріотичні сили, не погоджуємось із таким підходом до справ державницьких. Адже, якщо не припинити такої безвідповідальної економічної політики, то незабаром усі підприємства будуть розпродані й уряд перейде до розпродажу власної території, подібно до того, що тепер відбувається у Греції. Тому цей уряд потрібно якнайшвидше усунути від влади", – наголошує голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів.

Прес-служба КУНу

Валерій Рябченко: "Мера Чернігова – регіонала Соколова треба відправити у відставку достроково"

У місті Чернігові, в приміщенні медіа-центру "Пряма мова", проведено круглий стіл під гаслом "Громада вимагає: мера у відставку!".

У засіданні круглого столу взяли участь народний депутат, депутати міської та районних у місті Чернігові рад, представники політичних партій, громадські діячі та мешканці міста.

Учасники обговорили питання потреби впливу громади на владу, проблеми забудови міста Чернігова, соціального забезпечення, екологічного стану "зелених зон", розвитку туризму та самоврядування і стану бюджету міста.

Кандидат в народні депутати від Конгресу Українських Націоналістів по 206 мажоритарному округу, голова Чернігівської ОО КУНу Валерій Рябченко нагадав присутнім про те, що чинний міський голова Чернігова Олександр Соколов був обраний на цю посаду за умов низької явки виборців, і отримав підтримку всього 14 відсотків голосів мешканців Чернігова.

"Тільки завдяки недосконалому виборчому законодавству він обійняв посаду мера, – зазначив Валерій Рябченко. – Не може людина очолювати місто з такою підтримкою, як і не може бути мером міста член Партії регіонів, він повинен бути позапартійним".

Конгресівець наголосив, що Чернігів з кожним роком за рівнем життя опускається все нижче, в порівнянні з іншими містами України, тому громаді не варто чекати наступних місцевих виборів і відправити Олександра Соколова у відставку вже зараз.

Наприкінці зустрічі учасники круглого столу обговорили прийняття резолюції, та ухвалили рішення винести на обговорення широкого загалу мешканців міста питання усунення з посади мера міста члена Партії регіонів Олександра Соколова.

Прес-служба ЧОО КУНу

ПОГЛЯД

КОЛИ Ж УКРАЇНА ПОЗБУДЕТЬСЯ ІНОЗЕМНОЇ ОКУПАЦІЇ?

Імперія – це метрополія із численними колоніальними володіннями. Національне питання завжди було смертельно небезпечним для будь-якої імперії. Саме воно стало основною причиною розпаду СРСР – однієї з останніх і найбільших імперій нашого часу.

"І за соломинку вхопиться той, хто тониться"...

Так і Росія намагається зберегти хоч залишки імперії. Україну вона вважає найбільш підготовленим для цього об'єктом, а тому намагається привласнити собі не тільки територію й засоби виробництва, але і її історію – історію Київської Русі.

Без минулого – у Росії немає й майбутнього. Основні засоби новітніх колонізаторів – енергетична монополія, скупка промислових об'єктів, мовна експансія й інформаційна блокада...

* * *

Війна, а тому й обслуговуюча її політика – огидні справи. Вони ніколи не обходяться без зрадників і яничарів. Наш власний досвід – наочне того свідчення. Боротися з відвертим ворогом – важка справа. Але значно важче боротися із прихованим ворогом. Зрадництво – найважчий гріх з усіх відомих... Згадайте "апостола" Іуду...

Що ж робити сьогодні Україні?

Насамперед необхідно позбутися колоніальної залежності. Розпад радянської імперії аж ніяк не змінив статусу України як васала московського центру. Тут залишилися всі атрибути колишньої системи: впроваджена імперією структура державного управління, ідеологічно підготовані кадри майже для всіх ланок цієї структури, включно з економікою, освітою, армією, внутрішньою і зовнішньою політикою, місцевою адміністрацією тощо.

Хіба може бути сумнів у тому, що КПУ – це фактично "Колоніальна партія", а Партією регіонів справедливо було б називати "Партією рабовласників"? Ідеологічні розбіжності між ними аж ніяк не впливають на їхню стратегічну мету – відновлення колишньої імперії, у лоні якої вони відчуватимуть себе безпечніше, принаймні від помсти власного народу.

І хоча Російська імперія в грудні 1991 року нарешті впала, але армія та імперські силові структури залишились на території України. Етнічні росіяни й генетично, і традиційно, і за ідеологічним вихованням є прихильниками колоніалізму й тоталітаризму.

Наочний тому приклад – "Русское единство". Вони й досі тримають у своїх руках важелі управління країною, принаймні в ряді регіонів. Чи можуть вони стати патріотами незалежної України? Але ж вони беруть участь у формуванні нашої влади.

То чи варто дивуватись тому, що ми ніяк не можемо навести лад у своїй державі?

* * *

Політичні події, які відбулися останнім часом у соціальному й національному житті України, свідчать про зростання суспільної свідомості населення. Можна сподіватись, що парламентські вибори 2012 року уможливлять зменшити колоніальну складову в законодавчій гілці влади.

Проте суттєво вплинути на закорінену колоніальну ***систему*** державного управління навряд чи вдасться.

У нас просто немає досвіду управління незалежною державою.

Набуття такого досвіду потребує тривалого часу. Запозичувати його в будь-якої іншої держави – марна справа. Історичні, національні, економічні, природні умови, на підставі яких випрацьовується система управління, у кожної держави неповторні.

У програмах 190 "політичних" партій України немає й натяку на проект ***національної системи державного управління***. Майже всі українські партії побудовані за авторитарним – колоніальним! – принципом.

То про яку ***демократичну систему*** управління державою може бути мова?

У свідомості навіть української інтелігенції поняття політичної культури тільки починає зароджуватись. Чи можна чимось пришвидшити цей розвиток або компенсувати його нестачу? При великому бажанні й наполегливості – так! Для цього треба скористатись українськими національними звичаями й традиціями, а також історичним досвідом – хоча б козацької держави часів Богдана Хмельницького, Конституцією Пилипа Орлика тощо. Ідеться не про повернення до старовини, а про використання тих основ, на яких вони будувались.

* * *

Історію роблять маси... Ми живемо у світі, що його створено попередніми поколіннями. Наші діди й батьки, навіть відходячи в засвіти, молилися за те, щоб їхнім нащадкам жилось краще. Адже молитва – реальна чи віртуальна – визначає переважний напрям життєдіяльності кожної людини. Мрії й поведінка батьків, зрештою, формують вектор наступного розвитку суспільства.

Щоправда, завжди знаходяться особистості, які прагнуть використати духовну й фізичну активність мас у власних інтересах – очолити рух, щоб за його допомогою захопити владу.

А влада – це вже ресурс для реалізації особистих прагнень... Ґасла, з якими вони прийшли до влади, відступають на десяте місце після власних бажань.

І ніяка конституція – за відсутності такого президента, яким був Ґавел, – протидіяти цьому не зможе.

Коли нинішній уряд береться за проведення чергової реформи, українці з острахом чекають, у яку нову аферу це може вилитись. Адже всі так звані реформи мають за мету вичавити із громадянина ще певну суму грошей для "поповнення бюджету", який розкрадається владними структурами з неймовірною швидкістю.

Радянський Союз розпався саме через те, що в бюджеті не вистачало грошей для "прокормлення" дітей, онуків, кумів та інших родичів правлячої верхівки.

Наш сучасний уряд – гідний нащадок колишньої колоніальної системи, який добре засвоїв від своїх наставників методику пограбування народу. Можете здогадатись, що чекає нас у недалекому майбутньому.

* * *

У політику йдуть переважно люди, які більше ніякими здібностями не володіють. Знищивши колишню систему управління державою, вони не спромоглися створити нову. Навіть посаду міністра вважають політичною. А це означає, що на всі посади нижчого рівня призначаються не авторитетні фахові спеціалісти, організатор виробництва – а соратники по партії.

От і "маємо те, що маємо"...

Прийняті Верховною Радою закони ніколи не працюватимуть, поки не будуть створені дієві команди виконавців, забезпечених необхідними ресурсами.

Антон ВАРВАРИЧ,
ВГО "Патріот – захисник Батьківщини",
спеціально для УП

ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

ЕПІГРАМИ ТА ПАРОДІЇ

Сергій КОВАЛЬ

ПІД'ЯУЗНИКИ

Одна з абеткових ознак
За царюків, за комуняк –
Наприкінці в ній м'якознак.
Словник відкрив – отетерів:
Знак перед "ю" чогось забрів…
Так підлизавсь до москалів
Загін гнучких словникарів,
Свіжопомазаних і знаних,
Під'яузних* – не вітчизняних.

*Яуза – притока Мокви-ріки в межах сусідської столиці.

А ЯКЩО ПЕРЕКЛАДУТЬ В АЛЖИРІ?

У віддяку за переклад турецькою свого роману "Кляса" Павло Вольвач на стамбульській презентації всіляко догоджав аудиторії, розбалакуючи про "величезну кількість тюркської лексики" в українській мові, "позиченого" Козака Мамая, "де східним є майже все, – і сюжет, і мотив, і навіть… бандура"

Щоб вдовольнить турецьку клієнтуру,
Поширює Павлуша Вольвач бздуру
Про нами запозичену бандуру...
Кому поклони буде бити щирі,
Коли його перекладуть в Алжирі???

КРАЩЕ "ХВАЦЬКО"!

Мерседес, лихо розвернувшись
на віражі, помчав далі...
Олег Криштопа, УЛГ, 10.08.2012

Заліщуки в нас зичили багацько.
Своє в них позичати – курам сміх...
Не кличте "лихо" –
розвертайтесь хвацько.
Не знати мови письмакові – гріх!

У ГАРНОМУ ГУРТІ...

Бо писати по обіді
зовсім не обов'язково
але я драч і овідій
вперто віримо в слово…
Павло Щириця

Як зберемось по обіді
В мандри до парнаських сфер
Я, Ґорацій, Драч, Овідій,
Байрон, Данте та Ґомер...
Де і хто сміливця видів,
Щоби нам носи утер?..
Нас хвалити лиш годиться.
Щиро ваш. Павло Щириця.

ЗАМІСТЬ ФІМІАМУ ТА ЄЛЕЮ – ПРОХОЛОДНИЙ ДУШ ДО ЮВІЛЕЮ...

По Києву гуляють печеніги,
А в печенігів наші імена…
Ховайся, княже! Утікай, Софіє!
Від їх – ще не запалених – кострищ…
Володимир Базилевський

Ховатися – не княже ремесло!
Віддавна, від Ґомера, від Хайяма
Таких дорадців гнали нагаями.
Втішайтесь, що на сей раз пронесло...
І не поцінували посполиті
Хоробрості поетової вияв:
Рядки не в бронзу, а в плачі улиті.
Та в місті Кия ще достатньо київ!

ДБАЙЛИВИЙ

Люсіана, Люсьєна, Люся…
Як без мене тобі живеться?..
Билинка – гнучою,
І нотка – гамою…
Мов дід з онучкою,
Гуляю з Ганною…
Поріжу дольками,
Що з серця викую…
Мов батько з донькою,
Гуляю з Вікою…
Олександр Куликов. "Віддзеркалення бажаного", К., "Український письменник", 2011

Не побиваюся, не злюся,
Що десь завіялася Люся...
Новина ся не є поганою,
І втрата теж не є великою...
Ґуляю любо сьогодні з Ганною,
А завтра буду гуляти з Вікою...

В ліричній галузі, щоб не мотати нерви,
Завчасно дбаймо про резерви...

НЕ СПЕКУЛЯНТ – А БІЗНЕСМЕН...

Я тебе купити хочу,
А навіщо, знаєш ти ?
Щоб продати на всі ночі
В перший-ліпший монастир...
Олексій Кононенко, УЛГ, 18.05.2012

"Купити, щоб перепродати!"
Поставимо у гасло давні дати,
Що завершились зміною знамен.
І термін застарілий "спекуляція"
Теж замінила інша номінація,
Де "спекулянт" – шановний бізнесмен…

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор
Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха,
Іван Головацький,
Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001,
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б,
м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано
у комп'ютерно-видавничому центрі
Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9